

Prevenirea abandonului școlar

Educația e șansa ta!

Prof. înv. primar RAȚIU DIANA LINDA

Școala Gimnazială „Virgil Iovănaș“ Șofronea – jud. Arad

„Educația nun este pregătirea pentru viață, este viața însăși. “

(John Dewey)

Prin structura sa, educația trebuie să răspundă neconținut unor exigențe ale evoluției realității naționale și internaționale. Conținutul acestui concept s-a schimbat în timp în funcție de cerințele socioculturale și spirituale ale fiecărei epoci sau etape. Finalitatea educației constă în formarea omului în conformitate cu o grilă de valori promovată pe scara cea mai largă în societatea concret-istorică, în etapa dată.

Din nefericire mulți dintre copii, dar și părinții acestora nu înțeleg rolul educației în formarea personalității umane. Consecința acestui fapt o constituie îndepărtarea elevului de școală, iar în final abandonul școlar. Abandonul școlar este cea mai mare problemă cu care se confruntă învățământul românesc.

În topul țărilor din Uniunea Europeană, România ocupă locul trei la părăsirea timpurie a școlii. Îngrijorător este faptul că un procent important din acești tineri nu doresc să intre în câmpul muncii după abandonarea studiilor.

Care sunt cauzele abandonului școlar?

Studiile arată că principalele cauze ale părăsirii școlii sunt:

- lipsa de atractivitate față de învățământul tradițional;
- lipsa de educație în mediul din care provin acești copii;
- unele cutume ale minorităților etnice;
- climatul familial conflictual și imoral, excesiv de permisiv, lipsa de autoritate a părinților;
- cauze de natura economică (sărăcia comunităților din care provin acești copii);
- influența anturajului asupra elevului.

Indiferent de cauze, abandonul școlar a căpătat proporții îngrijorătoare în ultimii 10 ani, estimându-se că, la nivel național pe o generație de elevi sunt între zece mii și cinsprezece mii de elevi care renunță la școală.

Ce măsuri se pot lua pentru reducerea abandonului școlar?

Încă de la intrarea copilului în clasa pregătitoare este necesar ca acesta să fie monitorizat în ceea ce privește adaptarea sa la mediul școlar, astfel încât să se poată prevedea și preveni eșecul școlar. Instrumentul specific care permite o inventariere a factorilor de risc este *Fișa de monitorizare a elevului în situație de risc de abandon școlar*. Această fișă poate să conțină trei secțiuni distincte:

1. date generale despre elev;

2. date generale despre condițiile lui de viață;

3. factori de risc.

O altă măsură ar fi participarea acestor elevi la programe educative care pot consta în efectuarea temelor pentru a doua zi, organizarea de activități recreative (cercuri de lectură, pictură, teatru, jocuri recreative), consultații pentru copiii cu dificultăți de învățare, pregătirea suplimentară a elevilor capabili de performanță, participarea la competiții sportive etc.

Alături de familie, școala reprezintă un factor esențial în educarea și dezvoltarea copilului. Studiile arată că o bună colaborare școală-familie constituie un avantaj pentru instruirea elevului. Prin urmare, din nevoia de întărire a relației școală-familie a luat naștere ideea unui „Parteneriat școală-familie“ care prezintă o formă de colaborare, comunicare și cooperare între cei doi parteneri educaționali. Scopul acestui parteneriat îl poate constitui integrarea elevului în mediul școlar, dar și monitorizarea sa în vederea evitării abandonului școlar.

„Educația părinților“ este necesară în vederea însușirii de către aceștia a unor informații, abilități, cunoștințe, competențe. Din nefericire există mulți părinți ignoranți, nepreocupați de educarea copiilor. Acest dezinteres poate fi pus pe seama nivelului cultural redus, nepăsării sau convingerii că doar școala are sarcina de a se preocupa de educația copilului.

Fenomenul abandonului școlar nu este important doar în sine, ci mai ales urmările sale sunt grave. În lipsa unei calificări, a unei diplome, a unei formări morale și sociale, cei mai mulți devin candidați la șomaj, la delincvență sau ajung să perturbe viața personală, familială, dar și a comunității în care trăiesc.

Bibliografie:

* Stoltz G., „Eșec școlar. Risc de eșec social.“, Ed. Victoria, București, 2000, p. 141